

Życ hojnie

Werset kluczowy: „Znacie bowiem łaskę Pana naszego Jezusa Chrystusa, który będąc bogaty, dla was stał się ubogim, abyście wy dzięki Jego ubóstwu stali się bogaci”.

2 List do Koryntian 8:9

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
2 List do Koryntian 8:1-15***

W dzisiejszej lekcji Paweł porusza temat zachęcania wierzących do udziału w zbiórce dla świętych w Jerozolimie. Jego słowa dostarczają cennych spostrzeżeń na temat serca i motywacji stojących za hojnością. Apostoł podaje przykład braci z Macedonii, którzy pomimo własnej biedności ofiarowali się, jako wzór do naśladowania dla Koryntian.

Paweł pisze: „Chcę, abyście wiedzieli, drodzy bracia i siostry, co Bóg w swojej dobroci uczynił poprzez kościoły w Macedonii. Są oni poddawani wielu trudnościom i są bardzo ubodzy. Ale są też przepełnieni radością, która przelewa się w hojności. Mogę bowiem zaświadczyć, że ofiarowali nie tylko tyle, na ile ich stać, ale znacznie więcej. Zrobili to z własnej woli. Wielokrotnie prosili nas o przywilej uczestniczenia w darze dla wiernych w Jerozolimie”.

2 List do Koryntian 8:1-4

Powyższy fragment podważa powszechne przekonanie, że aby dawać, trzeba dysponować znacznymi zasobami. Macedończycy nie czekali, aż osiągną nadwyżkę, lecz ofiarnie dawali nawet w czasie niedostatku. Powinno to skłonić nas do ponownego przemyślenia naszego stanowiska w tej kwestii i zastanowienia się, w jaki sposób możemy zaspokajać potrzeby świętych, niezależnie od naszej sytuacji finansowej. Przypomina nam to wdowę, która złożyła niewielką ofiarę, ale została pochwalona przez Jezusa za to, że oddała wszystko, co miała. Marka 12:41-44

Dawanie powinno zawsze odbywać się na zasadzie dobrowolności. Wszyscy oddani chrześcijanie powinni być motywowani do hojnego dawania dzięki łasce Bożej. Musi to pochodzić z ich własnego serca, w przeciwnym razie nie będzie to miłe Bogu. Chociaż Macedończycy nie mieli wiele, desperacko chcieli dzielić się tym, co mieli. Błagali Pawła, aby mogli wziąć w tym udział. Cóż za przykład hojności!

Nasz kluczowy werset dostarcza nam jeszcze ważniejszej lekcji. Przypomina nam, że duch dobroci został w najwyższym stopniu zmanifestowany przez naszego Pana poprzez Jego pokorę w dobrowolnym zrzeczeniu się życia duchowego, aby przyjść na ziemię jako człowiek. Uczynił to, aby oddać swoje ludzkie życie jako okup i w ten sposób wykupić cały świat ludzkości z powodu grzechu pierworodnego Adama. Rzymian 5:18,19; 1 Tymoteusza 2:5,6

Chrześcijanie rozumieją, że jednym z dowodów na to, że przeszliśmy ze śmierci do życia, jest to, że

kochamy braci. Ponadto, tak jak Chrystus oddał za nas swoje życie, tak i my powinniśmy postępować wobec braci. Innymi słowy, powinniśmy robić wszystko, co w naszej mocy, aby pomóc im utwierdzić się w powołaniu i wyborze. 1 Jana 3:14,16; 2 Piotra 1:10

Pismo Święte obfituje w lekcje ilustrujące współczucie, jakie powinniśmy okazywać braciom w potrzebie, a także światu ludzkości, gdy mamy taką możliwość. Niech nasze życie coraz bardziej odzwierciedla nasze uznanie dla następującego napomnienia Pawła: „Dlatego, gdy mamy okazję, czynmy dobrze wszystkim ludziom, a zwłaszcza tym, którzy należą do rodziny wierzących”. Galacjan 6:10